

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Roslan-Karasińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 8 lipca 2021 r. w Warszawie

sprawy T. F.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.

o wysokość emerytury policyjnej

na skutek odwołania T. F.

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.

z dnia 26 maja 2017 r. znak (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 26 maja 2017 r. znak (...) w ten sposób, że zobowiązuje Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. do przeliczenia emerytury T. F. poczynając od dnia 1 października 2017 roku z pominięciem art. 15c w zw. z art. 32 ust. 1 pkt. 1 Ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r. poz. 708) w brzmieniu nadanym w ustawie z dnia 16 grudnia 2016 roku o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z dnia 30 grudnia 2016 roku),

2. zasądza od Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. na rzecz T. F. kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Monika Roslan-Karasińska

Sygn. akt VII U 1081/19

UZASADNIENIE

T. F. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w dniu 6 lipca 2017 r. złożył odwołanie za pośrednictwem Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji od decyzji z dnia 26 maja 2017 r. znak: (...). Odwołujący zarzucił organowi rentowemu wydanie zaskarżonej decyzji na podstawie przepisów niezgodnych z art. 2, art. 10, art. 30, art. 32 ust. 1 i ust. 2, art. 67 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3, art. 42 oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, a także Konwencją o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Mając na uwadze powyższe odwołujący wniósł o uchYLENIE zaskarżonej decyzji oraz o zasądzenie od organu rentowego zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych. Uzasadniając swoje odwołanie ubezpieczony wskazał, że służył w

Wydziale (...) w okresie od 1964 do 1965 r. Na emeryturę przeszedł w 1989 r., przeciwko odwołującemu toczyła się sprawa sądowa, przed zakończeniem której wydano go ze służby. Sąd umorzył postępowanie, ale odwołujący nie wrócił już do służby. Przez wiele lat pracował u różnych pracodawców. Zaskarżoną decyzją z 26 maja 2017 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji obniżył mu wskaźnik obliczania świadczenia emerytalnego do wysokości 0% podstawy wymiaru za każdy rok służby w okresie od 16 sierpnia 1964 r. do 30 listopada 1965 r. stosując art. 15c ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, ustalił wysokość świadczenia emerytalnego na kwotę 2.069,02 zł brutto (odwołanie, k. 2-10 a. s.).

Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od odwołującego na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Organ rentowy w uzasadnieniu swojego stanowiska powołał treść przepisów wprowadzonych przez ustawę z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Służby Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. Zakład wskazał, że ubezpieczony w okresie od 16 sierpnia 1964 r. do 30 listopada 1965 r. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym, co wynika z notatki z dnia 23 lutego 2017 r. sporządzonej przez Instytut Pamięci Narodowej. Organ rentowy podniósł, że informacja o przebiegu służby była dla niego wiążąca przy wydaniu zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie, k. 16-17 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. F. urodzony (...), od 16 sierpnia 1964 r. pełnił służbę przygotowawczą jako wywiadowca Sekcji (...) Wydziału (...) Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w S., został zwolniony ze służby z dniem 30 listopada 1965 r. na podstawie art. 56 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. (karta ewidencyjna - przebieg służby, k. 37 a.s.). Następnie od 1966 r. do 13 listopada 1989 r. T. F. był zatrudniony w Komendzie (...) Milicji Obywatelskiej w pionie kryminalnym na stanowiskach inspektora wydziału kryminalnego (...) W. (...), inspektor wydziału kryminalnego (...) W., zastępca naczelnika wydziału kryminalnego (...) W. (...), naczelnika wydziału kryminalnego (...) W. (...), zastępca komendanta dzielnicowego W. (...). W trakcie pracy w wydziale kryminalnym odwołujący zajmował się zwalczaniem przestępstw kryminalnych i ustalaniem sprawców tych przestępstw (zeznania T. F. na piśmie, k. 156 i 161 a.s.).

W trakcie służby w Wydziale (...) Milicji Obywatelskiej ubezpieczony zajmował się ochroną osób, delegacji różnego szczebla oraz ochroną obiektów i różnych uroczystości wspólnie z funkcjonariuszami mundurowymi Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w S. (zeznania T. F. na piśmie, k. 156 i 161 a.s.).

(...) Urząd Spraw Wewnętrznych w W. decyzją z dnia 1 stycznia 1990 r. ustalił ubezpieczonemu prawo do emerytury policyjnej po odbyciu 26 lat służby w Milicji Obywatelskiej (decyzja z 1 stycznia 1990 r., k. 1 a.e.).

Komenda Stołeczna Policji w W. przyznał odwołującemu prawo do emerytury policyjnej na mocy decyzji z dnia 1 marca 1991 r., nr ewid: (...) w związku z zwolnieniem go ze służby w MO z dniem 13 listopada 1989 r., do podstawy wymiaru świadczenia organ emerytalny uwzględnił wysługę emerytalną wynoszącą z tytułu służby w Milicji Obywatelskiej 26 lat, 6 miesięcy i 25 dni. Emerytura z tytułu posiadanej wysługi emerytalnej wyniosła 76 % podstawy wymiaru i została obniżona do 50 % jej wysokości zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej do kwoty 297.500 złotych (decyzja z 1 marca 1991 r., k. 2 a.e.).

Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji wydał również decyzję z dnia 27 lutego 2017 r., znak: (...), w której od dnia 1 marca 2017 r. ustalił odwołującemu nową kwotę policyjnej emerytury w wysokości 3.888,15 zł (decyzja z dnia 27 lutego 2017 r., k. 3 a. r.).

Instytut Pamięci Narodowej poinformował, że na podstawie posiadanych akt osobowych odwołujący w okresie od 16 sierpnia 1964 r. do 30 listopada 1965 r. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której jest mowa w art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa

Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Służby Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (informacja o przebiegu służby z dnia 23 lutego 2017 r., k. 4 a. r.).

Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji na podstawie uzyskanych informacji wydał zaskarżoną decyzję z dnia 26 maja 2017 r. znak: (...), zgodnie z którą od dnia 1 października 2017 r. ponownie ustalił odwołującemu wysokość emerytury na kwotę 2.278,61 zł (decyzja z dnia 26 maja 2017 r., k. 7 a.e.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w aktach organu rentowego oraz kopii akt osobowych odwołującego udostępnionych przez Instytut Pamięci Narodowej, a także na podstawie wiarygodnych zeznań odwołującego T. F.. Treści wynikające z materiału dowodowego nie były kwestionowane przez strony postępowania, a co za tym idzie były pełnowartościowe i wiarygodne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie T. F. od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. z dnia 26 maja 2017 r. znak: (...) jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie zarówno stan faktyczny, jak też stan prawny zastosowany przez Dyrektora MSWiA nie były sporne. Sporna natomiast była ocena zgodności zastosowanych przez organ rentowy przepisów ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r. poz. 708) w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z dnia 30 grudnia 2016 r.) z Konstytucją RP jak również wiążącymi umowami międzynarodowymi.

Przechodząc do rozpoznania niniejszej sprawy wskazać należy, iż z dniem 1 stycznia 2017 r. weszła w życie ustawa z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r. poz.), na mocy której wprowadzono art. 13b ustalający katalog cywilnych i wojskowych instytucji i formacji, w których służba od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. jest uznawana za służbę na rzecz totalitarnego państwa. Ustawa zmieniająca wprowadziła też zasady ustalania wysokości policyjnej emerytury i renty inwalidzkiej nakazując stosowanie art. 15c i 22a ustawy. Przepisy te stanowią, iż w przypadku osoby, która pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b, i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., emerytura wynosi 0% podstawy wymiaru - za każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b i 2,6% podstawy wymiaru - za każdy rok służby lub okresów równorzędnych ze służbą, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, 1a oraz 2-4. Wysokość emerytury ustalonej zgodnie z tymi przepisami nie może być wyższa niż miesięczna kwota przeciętnej emerytury wypłacanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ogłoszonej przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (art. 15c). Natomiast rentę inwalidzką ustaloną zgodnie z art. 22 zmniejsza się o 10% podstawy wymiaru za każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b (art. 22a). Ustawodawca zobowiązał też organ rentowy do wszczynania z urzędu postępowania w przedmiocie ponownego ustalenia prawa do świadczeń i wysokości świadczeń stosownie do wyżej wymienionych przepisów (art. 2).

Wydane przez organ rentowy decyzje na mocy w/w przepisów są niezgodne z ustawą zasadniczą oraz międzynarodowymi umowami, których Rzeczpospolita jest stroną jako że naruszają w sposób oczywisty i jawny

prawa emerytalne i rentowe ubezpieczonego. Idea sprawowania sądowego wymiaru sprawiedliwości opiera się na indywidualnej winie i jest opozycyjna wobec zbiorowej sprawiedliwości ustawodawcy.

Wskazać należy, że zastosowane wobec odwołującego przepisy wprowadzone na mocy art. 1 ustawy nowelizującej z 16 grudnia 2016 r. są już drugą regulacją sprowadzającą się do obniżenia emerytur oraz rent osobom, które pełniły służbę w organach bezpieczeństwa PRL, które to pojęcie obecnie zastąpiono pojęciem "służby na rzecz państwa totalitarnego". Zgodnie z art. 15c powoływanej ustawy w przypadku osoby, która pełniła „służbę na rzecz totalitarnego państwa” i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1990 r., emerytura wynosi: 0% podstawy wymiaru - za każdy rok tej służby a przy tym, emerytura nie podwyższa się zgodnie z art. 15 ust. 2 i 3 ustawy nowelizowanej, jeżeli okoliczności uzasadniające podwyższenie wystąpiły w związku z pełnieniem służby na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b. Jednocześnie ustawodawca wprowadził ograniczenie, zgodnie z którym wysokość emerytury ustalonej zgodnie z art. 15c ust. 1 i 2 nie może być wyższa niż miesięczna kwota przeciętnej emerytury wypłaconej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Ustawę uchwalono po blisko 27 latach od transformacji ustrojowej państwa, mimo istnienia konstytucyjnej zasady ciągłości państwa (art. 2 i art. 241 Konstytucji RP) i jego przynależności do systemu prawnego Unii Europejskiej oraz związania Rzeczypospolitej Polskiej Traktatem o Unii Europejskiej (art. 4 i art. 6).

Dodatkowo należy zauważyć, że ustawa zmieniająca z 2016 r. wprowadza zasadę jednakowej odpowiedzialności wszystkich funkcjonariuszy, co pozostaje w rażącej sprzeczności z podstawami funkcjonowania demokratycznego państwa prawa. Negatywna ocena skutków działalności służby bezpieczeństwa nie powinna wpływać na stwierdzenie słuszności lub niesłuszności praw nabytych przez poszczególnych funkcjonariuszy indywidualnie. W ocenie Sądu wydanie decyzji obniżających emeryturę T. F. bez badania jego czynów i indywidualnej winy stanowi w rzeczywistości sankcję karną i dyskryminację w porównaniu do ubezpieczonych pozostających w zatrudnieniu przed 1990r. System emerytalny i kształtowane w jego ramach uprawnienia emerytalne nie mogą być instrumentem prowadzenia polityki represyjnej przez państwo. Oznacza to, że służba w określonym organie bezpieczeństwa państwa nie może być uznana za istotne i jedyne kryterium różnicujące wysokość emerytalnych uprawnień. System emerytalny w państwie prawa nie może być elementem karania obywateli za przeszłość neutralną prawnie, gdyż uprawnienia emerytalno-rentowe nie są szczególnymi korzyściami nawet w odniesieniu do służb mundurowych. Jest to uprawnienie z tytułu pełnienia tej służby w organach państwa. Emerytura należy się za pełnienie służby. Reformy systemu emerytalnego nie można więc dokonywać pod pozorem likwidacji "nienależnych", czy "nadmiernych" przywilejów.

Wskazać należy, że emerytura i renta wypłacana z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jest w szczególności sposobem chronioną i nikt dotychczas nie ograniczał nabytych już uprawnień z tytułu zatrudnienia w innych niż mundurowe instytucjach państwa, działających w ramach tej samej Konstytucji. Zasada ochrony praw nabytych, wypracowana przez orzecznictwo sądów, zakazuje arbitralnego znoszenia lub ograniczania praw podmiotowych przysługujących jednostce. Tym bardziej, że przyjęty w ustawie wskaźnik podstawy emerytury tworzy fikcję niepozostawiania w zatrudnieniu, zaś obecna reforma jak już wskazano powyższej jest drugą regulacją sprowadzającą się do obniżenia emerytur oraz rent osobom, które pełniły służbę w organach bezpieczeństwa PRL.

Odwołujący podnosił, że zastosowane przepisy są niezgodne z szeregiem przepisów Konstytucji RP w tym art. 30 i określoną w niej zasadą ochrony godności człowieka. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie ustawą o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy ograniczono prawa do godności odwołującego poprzez naznaczenie go jako współuczestnika bezprawia, definicją służby na rzecz totalitarnego państwa zawartą w art. 13b.

W wyroku z 4 kwietnia 2001 r., sygn. K 11/00, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że "będąc źródłem praw i wolności jednostki, pojęcie godności determinuje sposób ich rozumienia i urzeczywistniania przez państwo. Zakaz naruszania godności człowieka ma charakter bezwzględny i dotyczy wszystkich. Natomiast obowiązek poszanowania i ochrony godności nałożony został na władze publiczne państwa. W konsekwencji wszelkie działania władz publicznych powinny z jednej strony uwzględniać istnienie pewnej sfery autonomii, w ramach której człowiek może się w pełni realizować społecznie a z drugiej działania te nie mogą prowadzić do tworzenia sytuacji prawnych lub faktycznych odbierających jednostce poczucie godności. Przesłanką poszanowania tak rozumianej godności człowieka

jest między innymi istnienie pewnego minimum materialnego, zapewniającego jednostce możliwość samodzielnego funkcjonowania w społeczeństwie oraz stworzenie każdemu człowiekowi szans na pełny rozwój osobowości w otaczającym go środowisku kulturowym i cywilizacyjnym" (OTK ZU nr 3/2001, poz. 54). W ocenie Trybunału Konstytucyjnego godność człowieka może w szczególności zostać naruszona przez stanowienie regulacji prawnych, których celem jest poniżenie człowieka.

Biorąc pod uwagę, że w toku procesu nie ujawniono żadnych dowodów przestępczej działalności odwołującego, zarzut bycia współuczestnikiem bezprawia pełniącego służbę na rzecz totalitarnego państwa, bez badania indywidualnej winy i popełnionych czynów, uzasadnia naruszenie zasady godności wobec odwołującego. Zgodnie zaś z uchwałą składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2020 r. kryterium „służby na rzecz totalitarnego państwa” określone w art. 13b ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz. U. z 2020 r., poz. 723) powinno być oceniane na podstawie wszystkich okoliczności sprawy, w tym także na podstawie indywidualnych czynów i ich weryfikacji pod kątem naruszenia podstawowych praw i wolności człowieka (Uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2020 r., III UZP 1/20). W ślad za uzasadnieniem tego rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego, stwierdzenie pełnienia służby na rzecz totalitarnego państwa w okresie od dnia 1 grudnia 1987 r. do dnia 31 lipca 1990 r. nie może być dokonane wyłącznie na podstawie informacji Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (kryterium formalnej przynależności do służb), lecz na podstawie wszystkich okoliczności sprawy, w tym także na podstawie indywidualnych czynów i ich weryfikacji pod kątem naruszenia podstawowych praw i wolności człowieka służących reżimowi komunistycznemu (art. 13b ust. 1 w związku z art. 13a ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r.). W tym kontekście Sąd Najwyższy w ustnych motywach zwrócił również uwagę, że pozbawienie sądu ubezpieczeń społecznych prawa do przeprowadzenia interpretacji przepisu art. 13b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej naruszałoby wprost art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. Sąd Najwyższy uznał, że rolą sądu powszechnego jest w szczególności ustalenie długości okresu i miejsca pełnienia służby oraz stanowiska i stopnia służbowego odwołującego. Przy tym istotne jest ustalenie indywidualnych czynów ubezpieczonego pod kątem zweryfikowania, czy naruszały one podstawowe prawa i wolności człowieka.

W konsekwencji powyższych rozważań, w niniejszym postępowaniu Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe w wyniku którego ustalił, że w przypadku T. F. nie zachodziły okoliczności pozwalające na zakwalifikowanie jego służby w okresie od dnia 16 sierpnia 1964 r. do 30 listopada 1965 r. za służbę na rzecz państwa totalitarnego. Zebrany w sprawie materiał dowodowy, zdaniem Sądu nie daje podstaw do stanowczego i jednoznacznego ustalenia, że ubezpieczony swoimi działaniami w jakikolwiek sposób naruszył prawa człowieka podczas służby na rzecz państwa totalitarnego, bądź też popełnił jakiegokolwiek przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego, czy prywatnego. Sąd zwrócił przy tym uwagę, że zgodnie z treścią art. 13b ust. 1 pkt 5 lit. d ustawy zaopatrzeniowej – co prawdopodobnie stanowiło podstawę negatywnej kwalifikacji spornego okresu służby odwołującego przez IPN, czego jednak, jak wskazano wyżej, nie sprecyzowano – za służbę na rzecz totalitarnego państwa uznaje się służbę od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. m. in. w jednostkach Milicji Obywatelskiej, a także w służbach i jednostkach organizacyjnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, ich poprzedniczkach i odpowiednikach terenowych, jak również w komórkach wypełniających czynności operacyjno-techniczne niezbędne w działalności Służby Bezpieczeństwa, w tym w Biurze (...). Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że ubezpieczony od 16 sierpnia 1964 r. został przyjęty do służby w Milicji Obywatelskiej, na stanowisko wywiadowcy Sekcji (...) Wydziału (...) Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w S., a z dniem 30 listopada 1965 r. został zwolniony ze służby. Przez cały okres służby jego praca w Wydziale (...) polegała na fizycznej ochronie osób, delegacji różnego szczebla oraz ochronie obiektów i różnych uroczystości wspólnie z funkcjonariuszami mundurowymi Komendy Wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w S.. Z dokumentów z przebiegu służby nie wynika jednak w żaden sposób, aby T. F. wykonywał jakiegokolwiek czynności wywiadowcze i kontrwywiadowcze, czy operacyjne, takiego wniosku zdaniem Sądu nie można wyprowadzić wyłącznie z faktu zatrudnienia w danej jednostce organizacyjnej MSWiA. Jedyne informacje dotyczące jego służby w Milicji Obywatelskiej znajdują się w karcie ewidencyjnej i przebiegu służby. Informacje uzyskane na podstawie powyższych

dokumentów nie pozwalają zatem na ustalenie, że odwołujący w okresie od dnia 16 sierpnia 1964 r. do 30 listopada 1965 r. dopuścił się jakichkolwiek naruszeń prawa m.in. poprzez uczestnictwo w praktykach bezprawia. Ponadto Sąd miał na uwadze, że jego służba w Biurze (...) była wykonywana przez krótki okres trwający rok i trzy miesiące, co więcej po wydaleniu go ze służby w Milicji Obywatelskiej w listopadzie 1965 r. ubezpieczony pozytywnie przeszedł proces weryfikacji otrzymał posadę w Komendzie (...) Milicji Obywatelskiej w pionie kryminalnym, gdzie pracował od 1966 r. do 1989 r. Pozwala to na stwierdzenie, że dotychczasowa służba odwołującego w strukturach MO nie stanowiła przeszkody jego dalszego zatrudnienia w tworzonych po zmianie ustroju jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych aż do momentu nabycia uprawnień do emerytury policyjnej. Okoliczność ta nie pozostaje bez znaczenia z perspektywy powszechnie znanej okoliczności związanej z weryfikacją funkcjonariuszy służb mundurowych. Również i ta okoliczność zdaniem Sądu przemawia za brakiem podstaw do przypisania odwołującemu się działań polegających na naruszaniu podstawowych praw i wolności człowieka, służących reżimowi komunistycznemu w okresie przed 1990 r.

Jednocześnie wskazać należy, że zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności obowiązującą w procesie cywilnym, to na stronach postępowania ciąży obowiązek udowodnienia swoich twierdzeń poprzez prezentowanie materiału dowodowego na ich poparcie. W myśl art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zasada kontrydiktoryjności i dowodzenia swoich twierdzeń obowiązuje również w odrębnym postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2008r., I UK 151/08). Zaskarżenie decyzji organu rentowego nie powoduje zmiany w rozkładzie ciężaru dowodu. Jednocześnie wskazać trzeba, że w sytuacji, gdy zmiana decyzji organu rentowego następuje niejako z inicjatywy organu, to na organie spoczywa powinność udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne w postaci zmiany decyzji. Swoje stanowisko w zakresie oceny przebiegu służby odwołującego oparł wyłącznie na informacji Instytutu Pamięi Narodowej, nie czyniąc zadość obowiązkowi dowodzenia, o którym była mowa. Wobec powyższego, Sąd Okręgowy zważył, że w przypadku odwołującego przepisy ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2016 r. nie mogły mieć zastosowania. W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę, że w toku procesu nie ujawniono żadnych dowodów przestępczej działalności T. F. zarzut współdziałania w bezprawiu w okresie pełnienia służby w latach 1964-1965 bez badania indywidualnej winy i popełnionych czynów, uzasadnia naruszenie zasady godności wobec odwołującego.

Dlatego też mając na względzie powyższe, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązał Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. do przeliczenia emerytury T. F. poczynając od dnia 1 października 2017 roku z pominięciem art. 15c w zw. z art. 32 ust. 1 pkt. 1 Ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r. poz. 708 z późn. zm.), o czym orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa prawnego sąd orzekł w pkt. 2 sentencji wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 i § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) w brzmieniu obowiązującym od 27 października 2016 r., zasądzając kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.